

осезателно се издига и съзижда зад нас видяното от старта преодолимо препятствие. Именно когато не сме съвсем откъснати от предполагаемото му място, когато все още не сме застъпили своя подвеждащ старт, точно в тази междинна ситуираност между финала и старта, изживяваме процеса на неговото поредно пораждање, на поредното сглобяване на елементите му (да отбележим, че конфигурациите им варират, същността обаче на безапелативно, на манифестно изречено критическо слово, на презумптивна стратегия се запазва). Извървявайки своето поражение, усещаме как зад нас не просто се извисява летвата, а как се иззижда една невидима, но и непробиваема стена. Стена, която при по-голямо отдалечаване (т.е. при известно абстрахиране) би могла да се привиди като бариера, да бъде освен детерминирана и някак безпроблемно редуцирана и най-вече – да създаде илюзия, освен за преодолимост, също и за синтетичност, за материална плътност. Стена, през която всеки следващ поглед е принуден да разглежда поезията на Яворов, невидимо препятствие, успяло да „отреже“ всеки контакт с Яворовата поезия. Тази невидима стена, за която отдалеч изпитваме увереност, че виждаме в нейната нищожност, която копнеем да разбием с изключителна интерпретаторска вещина, по своята осезателност, по константното си, необоримо присъствие силно напомня, дори изцяло е аналогична на *стената* – основен поетически символ в Яворовата поезия. Аналогично на тази глобална лирическа категория, *стената* пред поезията на Яворов е също от метафизически порядък – затова, когато е най-досегаема, непосредно разпростряна, тя всъщност е най-невидима. Не бихме могли да дефинираме другояче тази стена, освен като „метафизичен прочит“ на Яворовата поезия. Една екзегеза на това творчество, която е прекалено емпатична, твърде много *Einfühlung*, за да бъде същинско тълкуване. Това вече би могло да обясни странното на пръв поглед дублиране между *стената* като символ или означителна функция вътре в лиричес-